16/05/2025

«Ἔρχεσθε πρός με καὶ ἀρύσασθε ὕδωρ ζῶν» – Της Σοφίας Μπεκρή

/ Γνώμες

Ο ανθρώπινος οργανισμός, για να λειτουργήση, χρειάζεται να καλύψη τις διάφορες φυσικές του ανάγκες, εκ των οποίων η πλέον επιτακτική είναι η δίψα. Ως γνωστόν, ο άνθρωπος χωρίς φαγητό μπορεί να αντέξη κάποιο διάστημα, χωρίς νερό όμως γρήγορα χάνει τις δυνάμεις του και ξεψυχά.

- Γράφει η Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

Για αυτήν την ανάγκη του ανθρώπου να ξεδιψάση, κυριολεκτικά και μη, για την φυσική αλλά και την πνευματική δίψα γίνεται λόγος στο Ευαγγέλιο την Κυριακή της Σαμαρείτιδος. Ακόμη και ο ίδιος ο Χριστός, ως άνθρωπος, διψά, «κεκοπιακώς εκ της οδοιπορίας» και εξαντλημένος από τον καύσωνα, καθώς έχει διανύσει μαζί με τους μαθητές Του με τα πόδια τον μακρύ δρόμο από την Ιουδαία, κατευθυνόμενος προς βορράν, προς την Γαλιλαία, για να συνεχίση το έργο Του.

Εκεί, στην Σαμάρεια, στο φρέαρ του Ιακώβ, όπου στάθηκε, για να ξαποστάση,

συνάντησε την Σαμαρείτιδα, που κατά την καθημερινή της συνήθεια ήρθε να αντλήση ύδωρ. Αυτή η «τυχαία» συνάντηση έγινε αφορμή ενός διαλόγου μοναδικού σε έκταση, σε δομή και σε βάθος περιεχομένου. Πράγματι, «άριστον παιδαγωγόν» χαρακτηρίζει ο ιερός Χρυσόστομος τον Χριστό, που ως παντογνώστης, επομένως και καρδιογνώστης, διάβασε τα εσώψυχα της γυναικός και την κατηύθυνε σταδιακά από τα κατώτερα στα ανώτερα, από τα υλικά στα πνευματικά, από τα γήινα στα ουράνια.

Περιττό φυσικά να αναφέρωμε ότι ούτε τυχαία ήταν η συνάντηση ούτε τυχαίο ήταν το πρόσωπο με το οποίο διαλέχθηκε ο Χριστός. Εκείνος που κάνει τα πάντα, για να εύρη το απολωλός πρόβατο, Εκείνος που ήλθε, για να σώση τον άνθρωπο από την αμαρτία, την πλάνη, την ασθένεια και αυτόν τον θάνατο, Εκείνος που θεράπευσε τον τυφλό, έκανε καλά τον κωφό και δαιμονισμένο και τον κάθε αναξιοπαθούντα, Εκείνος που δέχθηκε την μετάνοια του Ζακχαίου και τα δάκρυα της πόρνης, που ανέστησε τον μονάκριβο γιό της χήρας και τον αγαπημένο δούλο του εκατοντάρχου, Εκείνος που δεν κατέκρινε τον αμαρτωλό αλλά μόνον την αμαρτία, δεν θα έβρισκε τον τρόπο να επικοινωνήση με την αμαρτωλή πλην όμως καλοπροαίρετη κόρη της Σαμαρείας;

Ο Κύριος, για να την προσεγγίση, «εξητήσατο ύδωρ πιείν εξ αυτής, διψών την ταύτης διόρθωσιν και σωτηρίαν» και «ταύτην ανέλκουσαν πόμα του ύδατος, αυτός ανέλκει, και πόματος πληροί του ζώντος» (Στιχηρό προσόμοιο, Τετάρτη το εσπέρας της Ε’ Εβδομάδος από την Ανάσταση). Αξίζει παρεμπιπτόντως να σημειωθή ότι η υμνολογία όλης της εβδομάδος που ακολουθεί την κάθε εορτή, μέχρι και την απόδοσή της, μετά από οκτώ ημέρες, συνεχίζει να αναφέρεται στο ίδιο γεγονός και μάλιστα με κάποια διαφορετικά τροπάρια την κάθε ημέρα, πλην ασφαλώς του Κοντακίου και του Απολυτικίου! Αποδεικνύεται και σ’ αυτό το σημείο τρανώς η σοφία και η παιδαγωγία των τα πάντα καλώς διαταξαμένων Πατέρων της Εκκλησίας μας!

Επομένως, κατά τα ανωτέρω, ο Κύριος διψά για την διόρθωση και την σωτηρία της Σαμαρείτιδος, και φυσικά της κάθε ανθρώπινης ψυχής, και σ’ αυτήν που διψά για το φυσικό ύδωρ της προσφέρει απλόχερα και το πνευματικό, εφ’ όσον είναι η «πηγή της ζωής». Στον μεταξύ τους διάλογο ο Χριστός σπάει όλα τα στεγανά: Συνομιλεί με μια γυναίκα και δη Σαμαρείτιδα, πράγμα αδιανόητο για έναν άνδρα και Ιουδαίο της εποχής Του, και αποκαλύπτει σε αυτήν, μια ξένη και αμαρτωλή, αλλά διψασμένη για την αλήθεια, όχι μόνον ποιος είναι αλλά και πως λατρεύεται ο αληθινός Θεός! Κι όλα αυτά χάριν της σωτηρίας μιάς διψώσας ψυχής που δεν ικανοποιείται τελικά με το λίγο και φθαρτό φυσικό ύδωρ, αλλά αναζητεί το πολύ και το αιώνιο. Όπως η έλαφος τρέχει «επί τας πηγάς των υδάτων» να βρη το

καθαρό νερό, για να κορέση την δίψα της, έτσι και η δική της διψώσα ψυχή επιποθούσε να βρη την πηγή του ζώντος ύδατος, για να ξεδιψάση πλέον από την αμαρτία που την κατέκαιγε επί τόσα χρόνια.

Είναι τόση η δύναμη της δίψας που διακατέχει την Σαμαρείτιδα, ώστε οι υμνογράφοι δεν στέκονται στην αμαρτία αλλά τονίζουν μάλλον την «πίστη», την «σύνεση» και την φιλαδελφία της, διότι νοιώθει την ανάγκη να μοιραστή με τους συμπολίτες της την χαρά της προσωπικής της συναντήσεως με τον Κύριο, ώστε να ωφεληθούν, ει δυνατόν, και οι ίδιοι, αναζητώντας -γιατί όχι- να συναντηθούν μαζί Του και να οδηγηθούν, όπως εκείνη, από το σκοτάδι της αμαρτίας στο φως της σωτηρίας, γινόμενοι με την σειρά τους και οι ίδιοι φωτεινοί για τους άλλους.

Εμείς οι υπόλοιποι, αλήθεια, αναζητάμε μια προσωπική συνάντηση με τον Κύριο; Έστω και εάν δεν την επιδιώκωμε οι ίδιοι ή κρίνωμε ότι ο Κύριος δεν μας καταδέχεται «διά τας αμαρτίας ημών», όταν Εκείνος φροντίση να μας αναζητήση, είμαστε έτοιμοι να τον δεχθούμε; Διψάμε όσο και η Σαμαρείτιδα για το «αΐδιον ύδωρ» ή εξαντλούμε την δίψα μας σε φθηνό ύδωρ «ένθεν κακείθεν»; Φλεγόμαστε από την επιθυμία να σβήσωμε τα αμαρτωλά μας πάθη ή προτιμάμε να καιγώμαστε από αυτά;

Ο Κύριος, διακριτικός όπως πάντοτε, σέβεται την όποια επιθυμία μας και δεν εκβιάζει την θέλησή μας. Ο λόγος Του είναι ξεκάθαρος και διαχρονικός: «Οι δίψης έμπλεοι προς με έλθετε και αρύσασθε ύδωρ ζων, δι’ ου τρυφής και χάριτος, ζωής τε της αθανάτου επαπολαύσετε πάντες». Η Σαμαρείτιδα αξιοποίησε πάντως την πλουσιοπάροχη προσφορά του Κυρίου και Σωτήρα της και έλαβε από Αυτόν όχι μόνον «το ύδωρ της πίστεως» αλλά πολύ περισσότερο «της κολυμβήθρας τα νάματα, αγαλλίασιν και λύτρωσιν».

Είθε και εμείς να την μιμηθούμε στην ζήτηση της «πηγής της ζωής», που είναι ακένωτη και αστείρευτη και έχει την δύναμη να μας ξεδιψάση όλους, να μας λυτρώση από την επίπονη δίψα και να μας χαρίση την αιώνια ζωή. Γένοιτο!

Πηγή: pemptousia.gr